

РЕШЕНИЕ

№ 6901

гр. София, 03.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.11.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов

Димитрина Петрова

при участието на секретаря Зорница Димитрова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6698** по описа за **2020** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма] против Решение от 31.03.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 14-ти състав, постановено по нахд № 12701/2017г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон. Претендира съда да постанови решение, с което да бъде отменено обжалваното решение на СРС и да бъде отменено наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба - Д"ИТ", оспорва жалбата и моли съда да се произнесе с решение, с което да остави в сила решението на първоинстанционния съд. Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД-С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл.210, ал.1 АПК, във вр.чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по

чл.211, ал.1 от АПК, във вр.чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна. Касационният състав намира, че обжалваното въззивно решение е правилно и не са налице наведените касационни основания за неговата отмяна.

С Наказателно постановление № 29-0000303/12.05.2017г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“, на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева, на основание чл.416, ал.5, вр.чл.414, ал.3 от Кодекса на труда, за нарушение по чл.62, ал.1 от кодекса.

Със касираното решение СРС е потвърдил наказателното постановление. За да постанови решението си, първоинстанционния съд е събрал необходимите гласни и писмени доказателства представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 от НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че при съставяне на АУАН и издаване на НП не са допуснати съществени процесуални нарушения като наказаното лице, е нарушило разпоредбата от КТ.

Пред настоящата касационна инстанция не са представени нови писмени доказателства. Съобразно чл.218 от АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 14-ти състав е валидно и допустимо като постановено от родово и местно компетентен съд, след валидно сезиране, произнесено спрямо акт, подлежащ на съдебен контрол.

На основание чл.220 от АПК касационната инстанция преценява прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд в обжалваното решение.

От фактическа страна.

Районният съд е изяснил фактическата обстановка, позовавайки се на събраните в хода на съдебното следствие гласни и писмени доказателства, която се споделя изцяло от касационната инстанция, поради което не е необходимо нейното преповтаряне.

От правна страна.

Съгласно чл. 1, ал. 2 от КТ „отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения“, а съгласно чл. 62, ал. 1 от КТ „трудовият договор се сключва в писмена форма“. В тази връзка релевантно е обстоятелството какъв е характерът на отношенията между касатора и работника, полагащ труд, облигационни ли са те, както твърди касатора, или са трудови. Трудовият договор има за предмет прехвърлянето на работна сила от работника за продължителен, в повечето случаи неопределен срок, а при гражданския /облигационен/ договор се дължи конкретен трудов резултат. От това произтичат и другите разлики между същите: докато при трудовия договор работникът е в дисциплинарна зависимост от своя работодател и е задължен да спазва определения ред и трудова дисциплина, работно време и т. н., то при договора за изработка по Закон за задълженията и договорите изпълнителят дължи само „изработването на нещо“, на уговорения резултат, и е независим стопански и оперативно самостоятелен при изпълнението. И при двата договора се дължи възнаграждение, но то се различава по своето естество, като трудовото възнаграждение е правно регламентирано, има гарантиран минимален размер и се изплаща ежемесечно, а възнаграждението, което

следва да заплати поръчващият, се договаря свободно между страните и се изплаща след приемане на работата, по принцип еднократно. При анализа на събраните доказателства съдът намира, че по своя характер и белези отношенията между работодателя и работника съставляват трудови такива - с тях е уговорена престацията на работна сила, а не продукт от нея. Установено е по несъмнен начин от собственоръчно подписана от работничката декларация, че към датата на проверката, извършена от служители на Д „ИТ” – С., лицето е полагало труд на конкретно работно място в търговски обект, стопанисван от жалбоподателя, при определено работно време и регламентирани почивки, срещу определено заплащане. Тези елементи са характерни за трудово правоотношение, а не за облигационно, при което изпълнителят е самостоятелен при определяне на времето, през което ще изпълнява поръчката, както и мястото за това.

На основание чл.63, ал.3 от ЗАНН, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски в размер на 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че касираното решение е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното Административен съд-София-град, V-ти касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 31.03.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 14-ти състав, постановено по нахд № 12701/2017г.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати нан Дирекция "Инспекция по труда" - С.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.